

בג"צ 2235/13 - דוד ואנונו נ' פרקליטות המדינה

בג"צ 2235/13 - דוד ואנונו נ' פרקליטות המדינה ואח'עליו

בג"צ 2235/13

דוד ואנונו

נגד

1. פרקליטות המדינה

2. היועץ המשפטי לממשלה

3. משטרת ישראל

4. יוחאי יעיש

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[22.07.2014]

כבוד השופטת (בדימ') ע' ארבל

כבוד השופט א' רובינשטיין

כבוד השופט נ' סולברג

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר:

עו"ד י' גיגי, עו"ד ס' סער

בשם המשיבים 1-3:

עו"ד נ' בן אור, עו"ד א' שלאין

תאריך הישיבה:

א' בכסלו תשע"ד

פסק-דין

השופטת (בדימ') ע' ארבל:

1. עתירה זו עניינה בבקשת העותר, בכיר לשעבר ברשות המסים, כי בית המשפט יורה למשיבים לבטל את הסכם עד המדינה שנחתם עם המשיב 4, מר יוחאי יעיש (להלן: יעיש), ולנקוט בהליכי חקירה ובהליכי משפט פליליים נגד יעיש בגין ביצוע העבירות הפליליות שבביצוען הודה. רקע

2. כנגד העותר, פקיד בכיר ברשות המיסים, הוגש ביום 10.3.2011 כתב אישום בו הוא הואשם באישומים הקשורים לחמש פרשיות שונות. העותר הואשם במספר עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), במספר עבירות של לקיחת שוחד, עבירה לפי סעיף 290 לחוק העונשין, בשתי עבירות של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין, בשיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, עבירה לפי סעיף 222(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ובשתי עבירות של מרמה והפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין.
3. במהלך המשפט העיד יעיש כעד מדינה. עדותו של יעיש עמדה בבסיס הפרשה הראשונה בה הואשם העותר. יעיש שימש בין השנים 2001-2013 אמרגנו של הזמר קובי פרץ (להלן: פרץ). הסכם עד מדינה נחתם עם יעיש ביום 16.1.2011 (להלן: הסכם עד המדינה הראשון). כבר במסגרת המגעים עם יעיש לגיבוש ההסכם הוצע ליעיש לשמש עד מדינה גם בתיק החקירה שהתנהלה נגד פרץ, אך יעיש סירב בתוקף להצעה זו שכן הוא שימש אמרגנו של פרץ באותה תקופה. לפי הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש, תמורת עדותו נגד העותר הסכימה המדינה שלא להעמידו לדין בגין העבירות עליהן ימסור את כל הידוע לו, וכן לגנוז את תיק החקירה נגדו ונגד אשתו של יעיש ברשות המיסים. על פי הסכם עד המדינה הראשון, על יעיש היה לשאת במלוא חוב המס למדינה כפי שנקבע בתיק השומה האזרחית נגדו.
4. בתום משפט הוכחות ניתנה ביום 5.9.2011 הכרעת הדין בעניינו של העותר. העותר זוכה מחמת הספק ממספר עבירות, אך הורשע, בין היתר, בביצוע ארבע עבירות של קבלת שוחד. בהכרעת הדין נקבע כי העותר עשה שימוש בתפקידו הבכיר ברשות המיסים ובמעמדו, אגב קשירת קשר פלילי עם אחר, כדי לגרום ליעיש ולאחרים לשלם לו שוחד. ביום 14.9.2011 גזר בית המשפט את דינו של העותר והשית עליו עונש של שש שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים וקנס בסך של 750,000 ש"ח או שנתיים מאסר תחתיו. להשלמת התמונה יצוין כי העותר מרצה כעת את מאסרו, וכי ערעור על ההחלטה שלא לעכב את המשך ריצוי העונש נדחה על ידי בית משפט זה ביום 9.4.2013 (כבוד השופט ח' מלצר, ע"פ 2233/13).
5. ביום 7.3.2012, לאחר שיחסי העבודה בין יעיש לפרץ הסתיימו, חתם יעיש על הסכם עד מדינה נוסף (להלן: הסכם עד המדינה השני), לפיו התחייב יעיש למסור למדינה את כל האמת בנוגע לעבירות המס שעבר פרץ. במסגרת זו מסר יעיש 22 הודעות (להלן: ההודעות החדשות) בהן התייחס לכלל שקריו והתנהלותו בנוגע לפרץ. לאחר חתימת הסכם עד המדינה השני נפתחה מחדש חקירה ברשות המיסים בנוגע לתיקו של פרץ.
6. העותר הגיש ערעור על הכרעת הדין לבית משפט זה (ע"פ 7921/11), ובמסגרתו הגיש בקשות בעניין גביית ראיות חדשות. בית המשפט (כבוד השופטים ס' גובראן, ח' מלצר וא' שהם) הורה ביום 26.2.2013 על החזרת הדיון לערכאה הדיונית לצורך שמיעת ראיות חדשות ובדיקת השלכותיהן על חלוקת ההכנסות בין פרץ לבין עד המדינה ועל הודעותיו החדשות של יעיש, לגביהן נטען כי במסגרתן מסר יעיש גרסה חדשה, על פיה הוא לא העיד אמת בנקודות מסוימות במשפט מושא הערעור, וזיף מסמכים כלשהם. בית המשפט הורה כי בתום ההליך ינתן פסק דין משלים ובעלי הדין יוכלו לתקן או להוסיף על טיעוניהם בערעור.

7. כמו כן, בעקבות ההודעות החדשות של יעיש פנה העותר לגורמים בתביעה הכללית בבקשות שונות שעניין ביטול הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש ונקיטת הליכים נגדו. בקשותיו נדחו וביום 24.3.2013 הגיש העותר עתירה לבית משפט זה, היא העתירה שלפנינו, במסגרתה עתר להורות למשיבים לבטל את הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש ולנקוט בהליכי חקירה ובהליכים פליליים נגד יעיש בגין ביצוע העבירות הפליליות שבביצוען הודה.
8. ביום 2.9.2013 נתן בית המשפט המחוזי הכרעת דין משלימה. בית המשפט שב וקבע כי עדותו בבית המשפט של יעיש בכל הקשור לעותר היא עדות אמת. בית המשפט הוסיף כי בדיון שהתקיים בעקבות החלטת בית המשפט העליון יעיש לא התכחש לשקריו בעדותו הקודמת אותה מסר בבית המשפט כנגד העותר, ונקבע כי הסבריו לעדותו זו מתיישבים עם הראיות שהוכחו בבית המשפט. לפיכך קבע בית המשפט המחוזי כי עדותו של יעיש "לא נתערערה, ולו בשמץ קצת" בשל ההליכים שנתקיימו בעקבות ערעור העותר לבית המשפט העליון, וזאת תוך עמידה של יעיש בחקירה נגדית מיומנת ונוקבת. משכך, נקבע כי יש בעדותו של יעיש כדי ללמד ולהוכיח במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי את אחריותו של העותר לביצוע המעשים בהם הורשע ולכן נקבע כי הרשעתו של העותר נותרת בעינה.
- להשלמת התמונה אוסיף כי הדיון בערעור שהגיש העותר לבית משפט זה בעקבות הכרעת הדין המשלימה תלוי עומד, ודיון בו נקבע ליום 15.7.2014 לפני הרכב כבוד השופטים ס' ג'ובראן, ח' מלצר וא' שהם. טענות העותר
9. העותר מבקש כאמור לבטל את הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש ולנקוט בהליכי חקירה ובהליכים פליליים נגד יעיש בגין ביצוע העבירות הפליליות שבביצוען הודה בהודעות החדשות. לטענתו, מתן לגיטימציה בדיעבד למסירת עדות שקר בבית המשפט ולעבירות פליליות של שיבוש מהלכי משפט עלול להוביל למדרון חלקלק ולמציאות בה עדי מדינה עושים דין לעצמם בגיבוי המדינה. לדברי העותר, יש להציב קו גבול מובן וברור מקום בו מתגלה כי עד המדינה אינו עומד בהתחייבויות שנטל על עצמו בהסכם שנחתם עימו.

10. להשקפת העותר, מההודעות החדשות עולה כי יעיש הפר, הפרה יסודית ומהותית, את התחייבויותיו עליהן חתם בהסכם עד המדינה הראשון שכן העיד עדות שקר מעל דוכן העדים. יעיש התחייב גם שלא לעבור כל עברה ממועד החתימה על ההסכם ועד לסיום התחייבויותיו כלפי המדינה וגם התחייבות זו הופרה, לטענת העותר. העותר טוען עוד כי יעיש הפר גם את התחייבויותיו בהסכם עד המדינה הראשון בכך שלא גילה את מעורבותו בשיבוש הליכי החקירה בעניינו של פרץ. נוכח הפרות יסודיות ומשמעותיות אלו טוען העותר כי אינטרס הציבור מחייב לבטל את הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש מקום בו נמצא כי הופר באופן בוטה. ביטול ההסכם נועד, לדידו של העותר, כדי לשמר את אמון הציבור במוסד עד המדינה, ולשמר את אמון הציבור בניקיון כפיה של המדינה ובמחויבותה לתקינות ההליך המשפטי, טוהרו ולחתימה המתמדת להגיע לחקר האמת. לדברי העותר, הותרת הסכם עד המדינה הראשון בעינו וקיום התחייבויותיה של המדינה כלפי יעיש אינם סבירים באופן קיצוני ואינם יכולים לעמוד.
11. העותר טוען גם כי מתבקשת על פי דין פתיחת חקירה נגד יעיש והעמדתו לדין בהתחשב בתוכן הודעותיו החדשות, והוא מבקש לקבוע כי הימנעות מחקירת יעיש אינה סבירה באופן קיצוני ונגועה בשיקולים זרים שיסודם בחשש מפני השלכות החקירה על ההליכים הפליליים המתנהלים נגד העותר ונגד פרץ.
12. לגישת העותר, מאחר שהסוגיות העומדות בבסיס העתירה אינן חלק אינטגרלי מההליך הפלילי המתנהל נגדו, אינן נוגעות לעצם העמדתו לדין או לאופן ניהול משפטו, אין מדובר בביקורת שיפוטית על החלטת הרשות שמקומה במסגרת ההליך הפלילי בעניינו ולכן לבית משפט זה הסמכות להפעיל ביקורת שיפוטית זו.
- העותר צירף את פרוטוקול הדיון בת"פ 1850-03-11 בו העיד יעיש, לתיק בית המשפט.
- תגובת המשיבים
13. לטענת המשיבים, דין העתירה להידחות על הסף ולגופה. המשיבים טוענים כי דין העתירה להידחות על הסף בשל קיומו של סעד חלופי לביטול טענותיו של העותר - במסגרת ההליך הפלילי המתנהל נגדו. המשיבים מציינים כי עיקר הטענות המועלות בעתירה הועלו על ידי העותר במסגרת הערעור הפלילי שהתנהל בעניינו בבית משפט זה, ולאורן הורה בית המשפט על החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי לשם השלמת הכרעתו. לפיכך, לדעתם, אין מקום ששתי ערכאות שיפוטיות יידרשו לאותם נושאים ממש במסגרת הליכים משפטיים שונים המתנהלים במקביל, ואין כל הצדקה להיענות לסעדים המבוקשים בעתירה המכוונים למעשה נגד הרשעתו של העותר, תוך עקיפה של ההליך הפלילי המתנהל נגדו.
14. עמדתם של המשיבים היא כי הודעותיו החדשות של יעיש במסגרת הסכם עד המדינה השני אינן נוגעות במישרין או בעקיפין למסכת העובדות שעל בסיסה הורשע העותר ואין בהן כדי להשפיע על עניינו. מכל מקום, לטענתם, לשם בירור סוגיה זו לאשורה יש לערוך בחינה עובדתית ולכן הדיון הוחזר לערכאה הדיונית לשם השלמה. לכן, לדעת המשיבים, יש לדחות את טענת העותר כי העניינים המועלים על ידו אינם נוגעים להליך הפלילי המתנהל בעניינו. המשיבים מזכירים כי ככלל, עתירות המבקשות לתקוף את שיקול הדעת הרחב המסור לתביעה בניהול ענייניה, דין להידחות על הסף.

15. המשיבים מוסיפים וטוענים כי גם לגופו של עניין דין העתירה להידחות. המשיבים מבהירים כי הצורך לקבל גרסת אמת בנוגע להתנהלותם של יעיש ושל פרץ מול רשויות המס היא שעמדה בבסיס ההחלטה לחתום עם יעיש על הסכם עד המדינה השני. לטענתם, העותר לא הצביע על כל עילה העשויה להצדיק את ביטול הסכם עד המדינה הראשון או השני. המשיבים מוסיפים כי מבלי להמעט בחשיבות הצורך למסור עדות אמת, עמדתם היא כי נכון לעת הזו אין לפתוח בהליכים נגד יעיש בגין עדות שקר או בחשד לביצוע עבירות אחרות. המשיבים מדגישים כי לגישתם אין בהודעות החדשות של יעיש, העוסקות בחלוקת ההכנסות בינו לבין פרץ, כדי להשפיע על עניינו של העותר, ומכל מקום, אין מדובר על עדות בנוגע ל"דבר מהותי לגבי שאלה הנדונה באותו הליך", כנדרש להרשעה בעדות שקר כאמור בסעיף 237 לחוק העונשין. המשיבים סבורים כי העותר מנסה לעכב שלא לצורך את המשך הבירור בהליך הפלילי. בנסיבות אלו מבקשים המשיבים לדחות את העתירה. בעלי הדין חזרו על טענותיהם בדיון לפנינו מיום 4.11.2013.

דיון והכרעה

16. המוסד של עד מדינה נושא העתירה אינו חדש עימנו והתקבל בשורה ארוכה של פסקי דין לפיהם הוכר כרע הכרחי אותו ניתן להצדיק לאור האינטרס הציבורי שבמוקדו המטרה לסייע למלחמה בפשיעה. "באותם מקרים שאין די ראיות בידי התביעה להעמיד לדין שותפים לעבירה, וכתוצאה מכך היו אלה יוצאים כולם ללא עונש, קיים אינטרס ציבורי ליתן הבטחה לאחד מהשותפים שלא יועמד לדין, ובלבד שיעיד נגד השותפים האחרים, דבר העשוי להביא להרשעתם" (בג"ץ 6679/95 אעמס נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 2 (29.4.1996) (להלן: עניין אעמס)). עדי מדינה אפוא, הם ככלל, שותפים בצורה זו או אחרת לעבירות ואינם בהכרח צדיקים גמורים.

17. העותר מבקש, כאמור, כי נבחן את סבירות החלטת המשיבים שלא לבטל את הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש, אשר העיד נגדו במשפטו הפלילי, ושלא לנקוט בהליכי חקירה ובהליכים פליליים נגד יעיש בגין ביצוע העבירות הפליליות שבביצוען הודה. לטענת העותר, הסתבכותו של יעיש בעבירות פליליות ומסירת עדות שקר במשפטו מצדיקים את ביטול ההסכם עימו.

18. לאחר העיון הגענו למסקנה כי דין העתירה להידחות מאחר שאינה מגלה עילה להתערבותנו. תחילה יש לעמוד על ההבחנה בין הפן הפלילי בביקורת על הסכם עד מדינה לבין הפן המנהלי של ביקורת זו. במסגרת המשפט הפלילי נבחנת בעיקר אמינותה ומהימנותה של עדות עד המדינה. במסגרת המשפט המנהלי נבחנת חוקיותו של הסכם עד המדינה. באשר למסלול המנהלי נפסק כי "רק במקרה בו יש פגם ברור וגלוי על פגיעה בטוהר המידות השלטוני או בעקרונות המינהל הציבורי התקין" יתערב בית המשפט הגבוה לצדק (בג"ץ 6059/93 בראון נ' פרקליט מחוז תל-אביב (20.12.1993) (להלן: עניין בראון)). יש לזכור בהקשר זה כי בעניינים אלה ניתן לתביעה שיקול דעת רחב ומתחם פעולה גבוה למדי, וכי, ככלל לא יתערב בית המשפט בשיקול דעתה זה (בג"ץ 6302/01 דרעי נ' היועץ המשפטי לממשלה (30.9.2002) (להלן: עניין דרעי); בג"ץ 9080/01 שאלון נ' היועץ המשפטי לממשלה (31.12.2001); בג"ץ 5091/03 תורק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(5) 665, פסקה 10 (2003)). במלים אחרות, בית המשפט הגבוה לצדק יתערב בעניינים אלה "רק במקרים ברורים בהם יורד הפגם לשורשו של העניין, ולא כאשר כל שמבוקש למעשה הוא לצמצם מרווח פעולתה של המדינה בהבאת ראיות מטעמה מבלי שניתן לגלות בו-בזמן מעשה או הסכמה שפוגעים בעקרונות המשפט ובעשיית הצדק" (עניין בראון, פסקה 7).

19. העותר טוען כי טענותיו מכוונות למישור המנהלי של הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש. עם זאת, על פניו נראה כי אחת ממטרותיו של העותר היא להשפיע על המשפט הפלילי המתנהל בעניינו, ואשר תלוי ועומד בפני בית משפט זה. מובן כי לכך אין לתת יד (ראו בג"ץ 9267/06 בניזרי נ' מדינת ישראל (22.11.2006)). השפעת השינוי בגרסאותיו של יעיש על מהימנות עדותו בנוגע לעותר נבחנה ותיבחן על ידי הערכאות הפליליות הדנות בעניינו של העותר, ואין מקום בהקשר זה לבחון סוגיות אלו בפנינו. באשר לשקריו של יעיש והשינוי בגרסאותיו יש לטעמנו לקבל את עמדת המדינה כי שינוי הגרסאות לא נוגע לליבת האישומים כנגד העותר. ראוי גם להוסיף כי השינוי בגרסת עד המדינה בא, כך נראה, בעקבות הפסקת יחסי העבודה בינו לבין פרץ שקודם לכן הוא היה אמרגנו. כאמור, מהימנותו הכללית של יעיש לאור השינוי בגרסאותיו צריכה להיבחן על ידי הערכאות הפליליות הדנות בעניין (ראו עניין בראון, פסקה 8; כן ראו לעניין העמדה לדין בגין עדות שקר עניין דרעי, פסקה 13; השוו: בג"ץ 7965/08 מסיקה נ' פרקליטות המדינה (22.10.2008)). מעבר לצורך אוסיף כי:

"... חשד זה, שהעד ישקר כדי להציל את עצמו מן העונש, קיים לגבי כל עד מלך (או, כפי שהוא נקרא עכשיו, עד מדינה). ואף-על-פי-כן אין "ענין אישי" זה פוסל את עד המדינה מלכתחילה בעיני בית-המשפט. הוא עד כשר, אלא שיש להתייחס אל דבריו מתוך חשדנות פחות או יותר גדולה - הכל לפי חומר המעשה - ולשקול אותם במאזני ההגיון" (ע"פ 312/67 מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כב(2) 63, 68 (1968); ראו גם: ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203, 214 (1974)).

עוד יצוין כי העובדה שהעותר ביקש במסגרת העתירה צו ביניים שיורה על עיכוב ההליך הפלילי בעניינו, וכן הגיש בקשה להקדמת מועד הדיון בעתירה בטרם ישמע הערעור הפלילי, מעידה כי, למעשה, כוונותיו של העותר אינן לתקוף את הסכם עד המדינה רק במישור המנהלי. ככל שהעתירה מכוונת לפן הפלילי דינה, אם כן, להידחות. בהערת אגב נעיר כי גם אם היינו נענים לעתירה לביטול הסכם עד המדינה הראשון שנחתם עם יעיש לא היה בכך כדי להפוך את עדותו של יעיש לבלתי קבילה (ראו עניין בניזרי, פסקה 4).

20. גם במישור המנהלי לא מצאנו כי יש מקום להתערבותנו. לא שוכנענו כי בחתימה על הסכמי עד המדינה עם יעיש, ובאי ביטולם, יש פגם ברור וגלוי המצביע על פגיעה בטוהר המידות השלטוני או בעקרונות המינהל הציבורי התקין. כפי שנכתב לעיל, מוסד עד המדינה, מעצם טבעו, חל על אנשים החשודים בשותפות לעבירה, וברוב המקרים מודים בביצוע עבירות פליליות לא פעם יחד עם האדם כנגדו הם מעידים. התמורה הניתנת להם בעבור עדותם היא לרוב ויתור או הקלה הנוגעים למעשיהם הפליליים. המדינה מחויבת לעריכת איזון ראוי באשר לאינטרסים העומדים על הפרק:

"במסגרת השיקולים של ערכים ועקרונות כאמור, יתכן מצב בו מתן חסינות לאי העמדה של פלוני לדין יהיה בו עניין לציבור. כך הוא, כפי שכבר נזכר לעיל, אם כתוצאה ממתן חסינות כזו יהיה מוכן פלוני למסור עדות נגד אחר או אחרים אשר העניין לציבור בהעמדתם לדין יגבר על זה של העמדת פלוני לדין, וללא מתן חסינות כאמור, אשר רק בעקבותיו יהיה מוכן פלוני למסור את גירסתו ולהעיד נגד האחרים, לא יהיה ניתן להביא להרשעתם בדין. אכן, אין לשכוח, שבהסכם עד מדינה נפגע האינטרס הציבורי להעמיד לדין את העברין עמו נחתם ההסכם. אך בצידו קיים אינטרס ציבורי אחר אשר עשוי לגבור עליו: רק על ידי אי העמדתו של העברין עמו נחתם ההסכם לדין ניתן יהיה להעמיד אחרים לדין, ועל פי הנסיבות יש להעדיף את העמדתם לדין של האחרים על פני העמדתו לדין של העברין עמו נחתם ההסכם. העדפה כזו תצדק שבעתיים אם ללא עדותו של עד המדינה אין ראיות אף לא להרשעתו שלו עצמו" (ענין אעמס, פסקה 3).

כאמור, העובדה שיעיש הודה בביצוע עבירות פליליות אין בה כשלעצמה להצדיק את ביטול הסכם עד המדינה איתו, ולא מצאנו כי במקרה הנדון יש עילה המצדיקה את התערבותנו באיזון שערכה התביעה בעניינו (ראו בג"ץ 5600/99 רוזנפלד נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.9.1999); בג"ץ 4085/03 תורק נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.6.2003)).

21. סוף דבר, לא מצאנו עילה בדין להיענות לעתירה והתוצאה היא שיש לדחות את העתירה על כל הסעדים המבוקשים בה. אין צו להוצאות.

ש ו פ ט ת (בדימ')

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט א' רובינשטיין:

א. מסכים אני לפסק דינה של חברתי השופטת ארבל (בדימ'). לענין עד מדינה ומהותו נזדמן לי לומר (ע"פ 3197 אגבריה נ' מדינת ישראל (2007), פסקה ח')

"אכן, 'עד מדינה' לעולם אינו צדיק בדורותיו, ואכן התואר 'עד מדינה', הנשמע 'מלכותי' לאדם מן היישוב, אינו משמיע כבוד של מזכיר מדינה, ואינו משקף לאמיתו אלא לשון נקיה כלפי עברין המעיד כנגד טובת הנאה מסוג זה או אחר נגד משתתפים אחרים בעבירות, שותפיו לעבירות (ראו ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 234 169 (השופט כתארו אז - שמגר)). מהימנותו של עד מדינה 'חשודה' מראש וטבולה כאמור בטובת הנאה, אך היא נבחנת, ככל עדות, על פי 'התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט' (סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א-1971), בכפוף לדרישות הסיוע שבסעיף 54 (א) לפקודת הראיות".

הדברים יפים גם לכאן.

ב. בבג"ץ 3933/14 פרץ נ' פרקליטות המדינה (6.7.14) נדחתה עתירה של יעקב פרץ, לענין הסכם עד המדינה השני שנחתם עם מר יעיש, אשר היה אמרגנו של העותר שם. נאמר, בין השאר, בפסקה ח' לפסק הדין, כלהלן:

"ודוק, סבורני כי אין להלום את טענות העותר לפיהן עניינו בטענות מינהליות כנגד עצם חתימת הסדר הטיעון, במובחן מטענות עובדתיות, ועל כן מקומן להישמע בבית משפט זה (פסקה 15 לעתירה). כך, שכן ניכר כי מרבית טענותיו של העותר לענין זה, לרבות היות מר יעיש המבצע העיקרי של העבירה וכן היות הודעותיו במשטרה שקריות, הן כאלה המצריכות בירור עובדתי שמקומו בבית משפט השלום במסגרת ההליך העיקרי. בית משפט השלום מצויד בכל הכלים הרלבנטיים, וטענות העותר שמורות ויכולות להישמע בפניו".

פסק דין זה תומך במוצע בנידון דידן.

ג. נוכח אלה, דעתי כדעת חברתי.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת (בדימ') ע' ארבל.

ניתן היום, כ"ד בתמוז התשע"ד (22.7.2014).